

Du begynner å fundere når en blodrød rose øser av prakt når solens stråler treffer dens blader og styrker med makt. Du tror livet har vist deg det meste av både svarthvite kapitler og de mest fargerike, men vet du aldri har vært mer fullkommen enn nå. Små dotter av skyer dekker sakte men sikkert den knallblå himmelen. Snart faller en liten regndråpe og flere deretter. Rosens beundrende blader glitrer som aldri før, og du vet du har nådd ditt uoppnåelige.

Du hadde alt, du var komplett og fryktet ingen natt. "La himmelblå bli svart, månen er min armkrok". Du begynte å forstå at for deg var han solen og månen i ett og at det utenomjordiske aldri hadde passet bedre med jordens fenomener.

Gløden i hans øyne da deres la deres første blick på hverandre er memorert i ditt minne. Likeså følelsen av deres første omfavelse og spenningen ved det første møtet. Du husker første gangen han tok deg i hånden. Det var som om åpenrommet mellom fingrene var ment for å passe til hans. Du husker sekundet før deres lepper møttes for første gang. Alle de tankene som svirret i hodet ditt før han bøyde seg ned mot deg. "Jeg er glad i deg, jeg", sa han etterfulgt av ditt navn. Det er nesten som om du skulle ønske du kunne stoppet tiden der og da for å la det perfekte øyeblikket vare.

Hans søte ord gjorde det hele så uvirkelig men samtidig ekte. Kanskje hadde det vært like fint hvis munnene deres hadde vært forseglet med en stillhet så dere hadde måttet tyde hverandres kjærlighet. Han skulle ikke sagt at han var glad i deg enda. Enkelte ting er bedre usagt. Bare visket ditt navn og fortsatt på innledningen til denne foreningen av to ensomheter.

Du trodde du enda drømte da lyset ønsket deg god morgen. Den som i dine øyne var det vakreste på jord, lå i armene dine. Du visste ikke riktig hvem eller hva du var i dette øyeblikket. Du ventet bare på å se hans øyne gå opp. Han ble hilst med et kyss fra en rose og dere kunne ligge der i en evighet og bare se hverandre i øynene. Selv om begge følte en slags samhörighet, ble det ikke klart at dere var ett før han skulle dra sin vei. Du prøvde å røre fingrene hans så lenge som mulig i mens han sakte steg i fra deg, og straks taket glapp, var han borte. Du hadde ikke følt deg så alene på lenge, men visste at nå var han alltid med deg i ditt hjerte, hvor hen dere dro.

Dagene gikk og solen skinte alltid på deg nå. Alt var så fint. Du gledet det til å legge deg om natten for å drømme om han og våkne om morgenen for å tenke på han igjen. En dag uten å ha hørt hans stemme var ukomplett for deg. Ingen emner var for tabu å snakke om, og du tvilte aldri på at han forsto deg. Men det du lengtet mest etter, var å holde han i hånden igjen og være sammen med han, for det var ingenting dere ikke kunne gjøre sammen.

Han var en skapning du så mer opp til enn noen andre. Ingen kunne måles med noen så fullstendig. Da han smilte, følte det som om alle sommerfuglene på en blomstrende eng tok sats og fløy på ett og samme øyeblikk. Hver en liten ting fascinerte deg ved han. Det hendte du undret over hvorfor akkurat du hadde kapret hjertet hans. Hvorfor han hadde valgt dine armer å ligge i, men du lot et av livets store mysterium få være med det, fordi du ville ikke ødelegge noe uklart og spesielt ved å kreve svar av det.

"Avstand gjør oss sterkere", tenkte du, og fryktet ingen slutt. Men det kom en hær av svarte skyer og la seg over det frie blå himmelriket. Selv de svarteste ville du ikke følt deg truet av, for solens stråler og energi var skallet på deres verden. Men en lidenskaplig rose visnet, og solen

dro sin vei. De standhaftige bladene la seg med mørkets entrè. Man skulle tro at tornene var til for å verne og styrke den praktfulle rosen, men da ville ikke ugresset fått styrke til å regjere over dets territorium.

En ukjent tid kom for deg. Var din måne og sol også en del av bygene? Du skjønte at selv det perfekte ikke var perfekt, men at det uperfekte måtte overvinnes. Dere skulle seire sammen, for ingen hinder var for høye. Hvor kom da alle disse blindveiene i fra? Og hvor skulle dere klatre for å komme på rett sti? Fantest det i det heletatt en sti?

Det var på en slik tid du ville vite svarene på det uvitende som du før hadde fortrenget. Det hadde ikke betydd noen ting før nå. Du visste ikke lenger hvor du stod og hva som var forskjellen på rett og galt. Du begynte å forstå betydningen av ordtaket: "Kjærlighet gjør blind". Hadde dette vært kjærlighet eller hadde du vært blind? I dette øyeblikk føltes alt som et mareritt du bare ville våkne opp fra. Du prøvde å se bort, men ble likevel dratt med i det du aldri hadde sett for deg skulle komme.

Dine egne byger regnet i dagevis, både morgen og kveld. Du trodde de aldri ville fly sin vei. Det hendte du ble sint for at du ikke lenger lå på ditt uoppnåelige, for du visste at du ikke ville klare å overvinne dette alene. Så hvorfor skulle du være alene og hvorfor kunne ikke øynene dine gå tomme for tårer? Det føltes som om du hadde fått hjertet revet ut. Det stakk ikke i hjertet bare etter at du forsto at kjærligheten hadde valgt en annen tilhørighet, men også hvert sekund og hver tid dette strømmet gjennom hodet ditt.

Du tenkte at du nå var tilbake, tilbake der du startet før hele livet ditt tok en stor vending. Det var vel her du hørte hjemme og dette du skulle være. En visse rose uten håp. Mang en sjel tilbød en skulder å gråte på, men du avviste hver og en. Svak, men sterk som du alltid har vært. Likevel følte du deg som et vrak, som et ingenting, men det var nå du også skjønte ordtaket: "Ta tiden til hjelp".

Han var en engel i ditt liv som lærte deg å fly, han var vinden mellom dine vinger. Dere hadde både drømmer og planer for framtiden. Hvordan kunne dette dø? Selv om du etter alt hadde lært at du ikke var den svake og at du ikke var en feil, kom det tomrommet i hjertet ditt han etterlot seg til å savne hans del av deg. Men etter all elendigheten, skulle du nesten ønske du hadde samlet alle de tårene han hadde fått deg til å felle, og druknet han i dem! Alltid hadde du lovt deg selv å ikke la deg såre igjen! Men din indre stemme fortalte deg at du var den sterke, du var igjen uoppnåelig, og forskjellen på rett og galt var ikke lenger uklar for deg.

En visse rose er ikke en død rose.